

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

Tractatus Primi Pars I. de Servitutibus Prædialibus, Usufructu, & utroque Retractu, Pars II. de Emphyteusi, Pars III. de Locatione & Conductione

Luca, Giovanni Battista de

Coloniae Agrippinae, 1691

Disc. XXX. Romana Casalis mediæ viæ. De natura concessionis, an scilicèt importet emphyteusim, vel locationem perpetuam ad effectum inspiciendi, an restricta esset ad solos hæredes sanguinis, vel ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74102](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74102)

domicilium in alieno Principatu; Verùm hæc difficultas nullatenus in proposito intrabat, non solum ex eo, quod ageretur de viro privatae fortunæ, cujus conventio satis facilis esse poterat in Civitate adjacenti, & ejusdem Provinciæ, ubi justitia omnibus promptè ministratur, sed clarius, quia tractatur de persona Ecclesiastica, cum qua non cadit hæc Principatus diversitas, quia sive Placentiæ, sive Cremonæ, sive alibi morerur, semper est subditus, vel ejusdem Metropolitanani, vel ejusdem Principis Ecclesiastici, qualis est Papa, cujus auctoritate facillimè ubique conveniri potest, & quod in subditis Papæ etiam laicis & qualificatis non detur potentia vel difficilis conventio. *Merlin. dec. 799. nu. 9. & dec. 435 par. 9. recent. num. 4. & 5.* multo magis ubi agitur de viro privato & simplici Sacerdote.

Ac penitus omnis dubitandi umbra tolli videbatur ex eo, quod responsio, seu fictus erat longè inferior fructu colligendo ex bonis in ipso Placentino territorio, & sub Capituli oculis existentibus, unde parùm vel nihil intererat possessorem esse forensium vel civem, sive potentem vel debilem, dum executio promptè fieri poterat in ipsis fructibus, cum de competentia judicis Placentini ratione rei sitæ non posset dubitari.

Natta verò consil. 491. loquitur in viro forensi magnæ potentia, qui erat Regis Christianissimi exercitus Dux, & quod magis est, agebatur de castro, quod poterat muniti, & ex potentia novi possessoris fieri irrecuperabile, etiam respectu devolutionis vel jurisdictionis, & alti domini, quæ circumstantiæ nullatenus influunt ad casum, de quo agitur, & *Riminal. jun. consil. 468. num. 52.* loquitur de consuetudine expressè repellente clericos Centenses, Quicquid enim sit de dictæ consuetudinis validitate, de qua satis dubitari potest, sufficit doctrinam esse in casu diverso, & cum hoc præsupposito loquitur etiam ita præsuppositivè *Cephal. consil. 223. num. 42. & Amicus de emphyt. qu. 25. num. 5.* loquitur de militibus Hierosolymitanis immediate subiectis M. Magistro, coram alio iudice non conveniendis, unde eos dicit difficilis conventionis, quod tamen neque est verum, quia etiam istorum respectu adsunt Priores & alii iudices locales, & *Caldas. de emphyt. lib. 3. cap. 1. nu. 11.* tractando de clerico, an dicatur potentior persona, inclinare videtur in affirmativam potius ex particularibus legibus illius Regni, & ex consideratione, quod ex Lusitania opus esset in gradu appellationis prosequi causam contra clericum in Curia Romana; *Mench. verò consil. 38. num. 47. & segg.* benè declarat illum dici potentiorum, qui potest alterum perterritere, quia nempe habeat merum vel mixtum imperium, seu magnam potentiam in loco, unde in specie stultum esse asserit dicere vel cogitare, quod vir privatus & Sacerdos dici possit potens cum altero privato, multò minus cum corpore potentiori, prout est Capitulum Cathedralis, cujus magis interest habere emphyteutam ecclesiasticam quam sacularem tanquam facilioris conventionis, cum Ecclesiasticis non sit permissus ille usus armorum & satellitum, qui est frequentius in laicis.

* * *
* *
*
L

R O M A N A
C A S A L I S M E D I Æ V I Æ
P R O
M O N A S T E R I O S. P E T R I
A D V I N C U L A
C U M
G R E G N I S.

Casus variè decisis per Rotam.

De natura concessionis, an scilicet importet emphyteusim vel locationem perpetuam ad effectum inspiciendi, an restricta esset ad solos hæredes sanguinis, vel esset transitoria ad quoscumque, etiam extraneos, Et quatenus importaret restrictionem, an conveniat solum illis de linea masculina, vel etiam cognatis & de linea femina.

S Y M M A R I V M.

- 1 **F**acti series.
- 2 Decisiones causæ.
- 3 Ex quibus dignoscatur, quod sit locatio potius quam emphyteusis.
- 4 Potest esse emphyteusis partim ex pacto, partim hæreditaria, & an clausula ad habendum alteret, & num. 13.
- 5 Ubi constat de voluntate partium, ac restrictione concessionis ad certum genus, nil refert an sit emphyteusis, vel locatio.
- 6 Quomodo inspiciendum sit an contractus sit locatio vel emphyteusis, & præsertim ubi responsio est magna, vel modica.
- 7 Verbum familiæ quibus conveniat, seu qui comprehendantur sub dispositione ad favorem illorum de familia.
- 8 Ex quibus dignoscatur verbum familiæ in lata significatione capiendum.
- 9 De conjecturis excludentibus hæredes extraneos à concessionem.
- 10 De tempore belli valor & reddus bonorum est minor, ideoque tempus calamitosum non attendendum in regulando valore.
- 11 De iure patronatus partim gentilitio, & partim hæreditario.
- 12 De natura bonorum Ecclesiæ est, ut non concedantur perpetuò extraneis.
- 13 Declaratur conclusio, de qua num. 13.

DISC.

DISC. XXX.

IUM Joannes de Perna Tusculanus de anno 1533. conduxit ad Monasterium Sancti Petri ad Vincula casale truncatum. *Media vie* pro annis 30. pro pensione ducatorum 100. de Carolenis importan. scilicet 75. monetæ, ac decem rubrorum hordei, post octo annos scilicet 1541. sub narrat. va aliquarum indigentiarum Monasterii, ab isto facta fuit eidem Joanni nova concessio dicti casalis *sub tit. locationis in emphyteusim* per penam, quæ etiam 100. annos, & ultra excedere: sub responsione scutorum centum monetæ ac decem rubrorum hordei, & cum solutione scutorum 200. pro una vice, sub diversis pactis, de quibus in discursu præsertim verò cum prohibitione alienationis assignata ratione, *quod casale in perpetuum sit remansurum in domo & familia ipsius conductoris* sub pena caducitatis; Cum autem circa annum 1596. extincta esset linea masculina dicti Joannis, casale prædictum devenit in Gregorium Gregiam ejusdem Io. nepotem ex filia, quem ejusque filios & nepotes spatio annorum circiter 60. Monasterium accepit in emphyteusim seu conductorem, recipiendo canones; Verùm credente moderno Abbate, usque à dicto anno 1596. per mortem ultimi masculi factum esse locum devolutioni, super ista iudicium instituit, & introducta causa in Rota coram Bevilacqua *sub die 5. Maii 1660* prodit resolutio ipsi Monasterio favorabilis, ex eo fundamento, quod stante dicta prohibitione alienationis cum dicta ratione, ut casale perpetuo permaneat in domo & familia dicti Joannis, ita concessio restricta erat ad solam familiam, qua finita per mortem ultimi masculi, locus factus erat devolutioni nimium se dissolvendo, decisio desuper edita super intelligentia clausulæ *ad habendum & clausulæ in perpetuum*, unâ cum stipulatione pro heredibus ceterata, ex quibus resultat concessionem esse ad quoscumque transmissibilem, Quia dum adest dicta expressa restrictio, sequitur, quod dicta clausulæ intelligenda sunt compatibiliter, & intra limites concessionis ita qualificata, ea scilicet durante, ut plenè in decisione, in qua etiam fuisse examinatur, an dicta alienationis prohibitio intelligenda solum sit per actus inter vivos, non autem per ultimam voluntatem, vel successionem ab intestato, & concluditur generaliter & indefinitè.

Concessa verò nova audientia, & reposita causa sub die 15. Maii 1662. recedendo à decisio, contrarium resolutum fuit, ex eo fundamento, quod contractus contineret magis perpetuam locationem, quam emphyteusim, & consequenter esset transitorius ad quoscumque etiam extraneos, deducendo dictam contractus naturam, Tum ex verbis, dum pluries dicitur *locato* & recipiens vocatur conductor; Tum fortius ob circumstantiam, quod annua responsio esset magna & correspondens fructibus, dum juxta præmissam facti seriem est major, quam esset locatio temporanea, qui est verus, ac præcipuus modus distinguendi locationem ab emphyteusi; Ac etiam quia in libris ejusdem Monasterii dicta concessio adnotata reperitur sub nomine perpetuæ locationis, & annua præstatio sub nomine responsionis, ex quibus insimul junctis plenè, & cum satis copiosis allegationibus firmatur, ita dictam contractus naturam remanere claram.

Et ad prædictam prohibitionem alienationis assignata ratione permanentiæ casalis in domo, & fami-

lia, respondetur eam intelligendam esse per actus inter vivos pro tempore durationis familiae, ea verò cessata concessionem remanere liberam, & simpliciter hereditariam, & ad quoscumque transmissibilem, eo quia non implicat unam eandemque concessionem, pro certo tempore esse pacti, & providentiæ, & pro reliquo tempore esse hereditariam, quoniam aliquod pactum alterativum naturæ contractus, vel concessionis inducit alterationem in ea tantum parte, in reliquis autem retinet suam naturam; Deducendo etiam simile de jure patronatus fundati pro familia, quod ista extincta non cesset, sed transit ad heredes; Quodque ubi etiam ex his aliqua superesset dubietas, illa sublata remanebat ex successiva longissima observantia annorum circiter 60. in quibus Monasterium rectè sciens agnationem, & familiam terminasse, atque casale transitum fecisse in præfatum Gregorium cognatum, ac successivè ejus descendentes de aliena familia, adhuc tamen continuatum fuit, ex recepta quotidiana propositione, quod observantia est optima interpretis omnium actuum & concessionum etiam inter vivos, atque super singulis conclusionibus prædictis diligenter, & elaboratè magnus cumulus auctoritatum, & allegationum habetur, in decisione desuper edita, in qua curiosus eas videre potest ad præmissarum conclusionum plenam comprobationem, & ornatum.

Edita ista secunda decisione, adfuit occasio, cum aliqua maturitate, examinandi hujus causæ veritatem, ob susceptum tractatum concordiam, pro qua regulanda Abbas, & Monasterium congressum ad veritatem convocarunt; Undè propterea ad illam reflectendo, pro meo iudicio videbatur utrumque extremum esse vitiosum, ideoque neque primam, neque secundam decisionem subsistere, quodque cum rei, & possessores essent etiam de sanguine, & descendencia dicti Joannis, eis quoque concessio conveniret, non tamen transitoria esset ad extraneos, atque hoc modo, seu cum hoc temperamento consului concordiam, quamvis ex aliquibus circumstantiis, adhuc non sequitur.

Ut enim benè advertitur in *Romana casalis veteris 5. Maii 1653. coram Albergato* in fine, & de qua habetur hoc eodem *tit. Disc. 13.* quoties habemus partium explicatam voluntatem, cum restrictione concessionis ad certum genus personarum, sive ad certum tempus, nihil refert inspicere de illius natura, & an contineat magis emphyteusim, quam locationem, vel è converso, quoniam non implicat esse locationem, sed ita restrictam, vel esse emphyteusim magis hereditariam, & ad quoscumque transitoriam; Dicta enim quæstio satis congrua est in ambiguo, quia nempe concessione simpliciter facta pro se & heredibus, interpretari oportet istud verbum, an congruat omnibus, & quibuscumque etiam extraneis juxta naturam locationis, vel solum illis sanguinis juxta illam emphyteusim.

Atque isto etiam casu, quæstio est potius facti, & voluntatis quam juris, in qua ad instar materiæ fidei commissariæ, seu aliarum ultimarum voluntatum, aliqua conjectura, vel propositiones generales attenduntur solum in mere ambiguo & pro regulando iudicis arbitrio, quando alia magis specialia non urgent diversam voluntatem suadentia, præsertim verò illa conjectura, seu circumstantia resultat ex quantitate canonis, seu responsionis, quod ubi scilicet est modica, magnum infert argumentum contractus emphyteutici, ubi verò est magna, & correspondens fructibus, magnum inducat argumentum locationis, juxta
decis.

decif. 334. Buratt cum aliis in d. 2. decisione, ac etiam hoc tit. frequenter; Idemque quoad verba, tam in ordine ad ipsum contractum, quam in ordine ad responsum, an sub uno, vel altero vocabulo explicentur; Secus autem ubi alia vehementiora urgeant, diversam voluntatem probabilius invidentia, quoniam non implicat contractum esse emphyteuticum, & tamen canonem seu responsum esse magnam respondentem fructibus, quinimò quandoque eos excedentem, ex illa manifesta & irrefragabili ratione, quod cum etiam concessionem emphyteuticam bonorum Ecclesie fieri non possint, nisi juxta formam *extravag. ambitiose*, & sic ultra solemnitatem, cum causa consistente in evidenti utilitate (exceptis illis Ecclesiis, vel regionibus, in quibus vel de consuetudine, vel ex ratione quod bona fuerint priorum per necessitatem concedi, ac renovari solent & debent sub modica recognitione) idcirco per necessesse supponendus est contractus emphyteuticus cum magna responsione fructibus respondente, & quandoque excedente, nam alias nunquam dari posset emphyteusis Ecclesiastica legitime concessa, ut bene advertunt *Gabr. conf. § 4. nu. 12. lib. 2. Surd. dec. 198. n. 23. Franch. dec. 191. nu. 10. ac etiam Rota in Romana deolutionis domus 10. Junii 1653. coram Veroffio*; Atque comprobatur communis usus illarum Ecclesiarum & locorum, in quibus, dicta consuetudine non urgente, hujusmodi concessiones ad limites juris fiunt.

Et è converso, si urgentia adminicula, & alie demonstrationes comprobant, partes facere voluisse contractum perpetuam locationis, sive censualem, nihil refert quod responso esset modica, cum id influere possit ad lesionem, sive ad nullitatem actus ex deficientia iustae causae, non autem ad diversificandam voluntatem partium, sive ad tranmutandam contractus naturam; Atque in hoc pro meo iudicio consistere videtur æquivocum immorantium super solis doctrinis & propositionibus generalibus in hac materia, quoniam hujusmodi & similes circumstantiae, ac etiam verborum significationes, sunt quidem inditia & argumenta, satis attendenda in ambiguo pro regulanda contractus natura, seu metienda partium voluntate, non autem præcisè, ac per necessesse concludentia, quando alia vehementiora urgent, eodem modo quo habemus de conjecturis & adminiculis in fideicommissis, aliisque ultimis voluntatibus, in uno casu operativis, & in altero non; Igitur tanquam in quaestione facti & voluntatis, prudentis Judicis arbitrio decidenda, ejusdem Judicis partes esse debent, ut frequenter in dicta fideicommissaria materia advertitur, attendendi quidem istas generales propositiones, ac doctrinas, pro statuenda in dubio regula, juxta quam, non urgente limitatione, judicandum est, non autem ut semper, & indefinitè, nulla data casuum distinctione, tales propositiones attendi debeant, tanquam casus legis, seu, ut vulgò dici solet, tanquam evangelium Sancti Joannis, cum hæc sit merè legale simplicitas.

Applicando igitur ad rem, quamvis firmiter crediderem, quod, si esse contractus dicendus esset emphyteuticus, sive locationis, restrictus tamen esset ad solos hæredes sanguinis, nullatenus autem transitorius ad extraneos, ut infra; Adhuc tamen non placebat restrictio primæ decisionis ad solos agnatos, & de familia, non obstantibus illis verbis, *quod sit remansurum in domo, & familia*, quoniam licet in fideicommissis ex communi usu loquendi in Italia verbum familia, conveniat solum illis designatione, vulgò *Casata*, idem cognomen, eademque insignia habentibus, cum sola quaestione, an sub hoc vocabulo veniant illi de effe-

ctiva, vel etiam alii de contentiva, istam subdistinguen-
guendo in proximam & remotam, ut satis frequenter in dicta materia fideicommissaria. Nihilominus non est vocabulum univocum, quod per necessesse id significet, quoniam potius de jure in ejus lata significatione cognatis quoque convenire aptum est, omnibusque conjunctis ad rem in l. finali, Cod. de verborum signif. & l. pronuntiatio § familia ff. eodem, ubi Bari. & ceteri, de quibus Tiraquell. de retract. lignag. § 1. glof. 9. nu. 237. Tondut. tom. 2. quæst. civil. 138. nu. 21. Rota dec. 101. nu. 13 par. 6. rec. & alii plenus super hujus vocabuli significatione deducit in Romana prædictorum sub tit. de præminentibus disc. 13. Ideoque, ut ibidem formiter examinata materia advertitur, præsertim ex Seraph. dec. 1438. id pro subjecta materia, seu verisimili voluntate, ex facti circumstantiis desumenda, decidendum est.

Et cum qua regula probabilius in hac facti specie pro dicta lata significatione mihi procedendum videbatur, Tum quia in verbis, ac in pactis, & responsionis quantitate & modo solvendi, contractus magis perpetuam locationis, quam emphyteusis naturam revera habere dicitur, ut latè firmatur in secunda decisione, & non negatur in prima, in qua solum constituitur fundamentum in hoc pacto, ita proinde interpretandum, ut quominus fieri potest, debeat à contractus natura perpetuam durationem redolente. Tum etiam ob improbilitatem, quod dictus Joannes primus acquirens, qui jam casale conductum habebat ad alios annos 22. augmentum seu totum 25. canonis, seu responsionis facere voluerit, ac etiam solvere numeratò summam ducatorum 200. attenta illorum temporum conditione, satis notabilem, pro adeo restricta concessione, quæ ob deficientiam masculorum, ita ad breve tempus cessare potuisset. Accedente in idem dicto motivo observantia optimæ interpretis in secunda decisione considerato, ac etiam quia circa initia sæculi antecedentis, non adeo inoleverant moderatorum jurisconsultorum distinctiones, & subtilitates in hujusmodi verborum sensu, & significatione, ac agitur de religiosis, & viro idiota rusticis rebus operam navante, istas subtilitates non callentibus.

E conversò autem, omnino improbabile videbatur, dictam concessionem importare talem locationem perpetuam, quod, juxta ejus regularem naturam, res esset alienabilis, & ad quoscumque perpetuò transitoria, quodque ad juri debuerit dictum pactum de directo contractum, assignata prædicta ratione importante restrictionem ad concessionarii familiam, ad summum in dicta lata significatione capiendam. Et quod magis cum pœna caducitatis adjecta ipsimet primo concessionario, contra omnem prorsus verisimilitudinem, ut scilicet illa res, quæ defecta propria familia, vel descendente, in extraneo hæredè, vel successore esset libera & alienabilis, ita in ipso primo acquirente restricta esset, contra omnem probabilitatem, ac humanum discursum.

Accedentibus pluribus aliis circumstantiis, seu adminiculis idem suadentibus, Prò quod quia non videtur excogitabilis ratio, ob quam Monasterium, faciendo concessionem perpetuam, & ad quoscumque extraneos transmissibilem, absque spe devolutionis, ita sollicitum esse voluerit de hujus casalis conservatione in domo & familia conductoris cum pacto specialiteriam pœnali, dum id nihil sua intererat.

Secundò quia, ex eadem ratione non speratæ devolutionis, præterquam in casu nimium raro contingibili successione fisci ob omnium conjunctorum, ac testatæ dispositionis defectum non suberat motivum, ob quod voluerit pariter Monasterium esse sollicitum

circa prohibitionem faciendi permutationes alicujus partis, ac circa obligationem terminandi, seu confirmandi cum prohibitione confundendi terminos, hujusmodi enim cautela & diligentia clarum præferre videntur intentionem verifimiliter speratæ devolutionis, defectis successoribus sanguinis conductoris, seu concessionarii.

Tertio fortiter, quia in eodem instrumento concessionis, ac etiam in beneplacito Apostolico, seu in sententia executoris dicitur, hujusmodi concessionem esse nimis gravem & onerosam concessionario, nimirum verò utilem Monasterio, quod absque dubio dicendum non esset, si illa esset ita perpetua, & ad quoscumque transitoria, quod desperata esset hujusmodi casualis revertio ad priorem causam, seu dominium, dum ob proximum U. bis excidium, illorumque temporum calamitates, hujusmodi casualium, aliorumque bonorum valor, tam in sorte, quam in reddito erat infirmus, unde probabilis spes remanebat, ab eventu etiam comprobata, quod cessante tempore calamitoso, efficeretur valoris longè majoris, ut in specie de consimili concessionem alterius casualis de tempore proximo U. bis excidio advertitur *decis. 65. m. 6. cum sequent. par. 2. d. 1. v. 1.* Et generaliter, quod tempus belli divini vel humani dicatur calamitosum, ac minuat bonorum valorem & redditum probabiliter exerescendum, atque ad suum statum reducendum cessatis calamitatibus cæteris collectis firmatum habetur in *Assisien. oblationum 4. Martii 1651. coram Albergato dec. 222. par. 1. r. c.* & habetur etiam in eadem *Assisien. sub tit. de præminentibus disc. 11* Et consequenter mendosa & improbabilis remaneret dicta dicta assertio, retento hoc intellectu.

Neque præmissis ob stare dicebam considerationes ut supra in secunda decisione contentas, quod scilicet feudum vel alia res esse possint partim ex pacto & providentia, duranti bus hæredibus sanguinis, partim verò hereditaria postquam scilicet præfatis successoribus sanguinis defectis, ad quoscumque extraneos transmitti poterit, eodem modo, quo habemus in jure patronatus gentilitio, quod defectis illis de familia vel sanguine, efficitur hereditarium cum similibus.

Id enim pro meo judicio continet æquivocum manifestum, non quidem circa ipsas conclusiones in suis casibus de jure veras, sed circa applicationem ad casum; Ubi enim agitur de jure patronatus, duo urgent, ex quibus rejecta opinione *Geminiani*, magis recepta est opinio *Ancharani*, Primò quod jure patronatus de sui natura est hereditarium, & ad quoscumque transmissibile. Et secundo quod impressio nature jure patronatus, in iis præfertim, quæ juri non adversantur, tota pendet à sola voluntate fundatoris, quem probabile non est ita hoc jus, alias indefinitè & generaliter competens, limitare voluisse, sed potius dicendum est, quod quemdam prælativum successionis ordinem ita inducere voluerit, nisi expressè vel conjecturaliter pateat taxativè ita demandasse. Quæ utraque ratio cessat in casu, Tum quia regularis natura concessionis bonorum Ecclesiæ est, ut fiat illis de sanguine, non autem ita perpetua, & ad quoscumque transitoria, ut cæteris allegatis habetur *dec. 86. p. 5. r. c. nu. 19. ex Bald. & aliis* advertitur contrariam consuetudinem sacrilegè speciem continere, & contentum quæ habentur in *Assisien. coram Merlino inter suas decis. 420. & 454.* Tum etiam quia id non provenit ex sola voluntate & dispositione acquiritis, qui hunc prælativum ordinem in ejus prole & descendencia solum inducere voluerit, sed agitur de lege adjuncta per viam pacti ex parte concedentis, cujus id nil intererat ut supra.

Et quoad feudum partim ex pacto & providentia, partim verò hereditarium ex *Frecc.* & aliis pluribus in secunda decisione allegatis, pariter cum aliquo æquivoco procedi videbatur, id enim procedit juxta casum, de quo agit *Surd. cons. 373.* ac illum, de quo præcisè agitur in *Bonon. seu Nonantulana bonorum de Popolis cum Gonzaghis hoc tit. disc. 52.* ubi scilicet concessio quoad dominum est simpliciter hereditaria cum clausula *ad habendum*, aliisque alienabilitatem ac liberum perpetuum transitum denotantibus, conductor verò seu concessionarius, per quamdam speciem fideicommissi, istam legem, seu succedendi ordinem adjicit, quoniam quoad ipsum dominum, ipsamque concessionem, illa est simpliciter & indefinitè hereditaria, absque aliqua personatum discretionem, sive succedendi ordine, deinde verò primus acquirens effectus jam dominus, contemporaneè, per quemdam actum occultum novæ & separatæ dispositionis, tali rei tanquam jam effectæ de ejus libera dispositione hujusmodi legem adjicit, Eodem modo quo emens ab alio rem liberam & allodiam plenè jure, in ipsomet emptionis instrumento talem succedendi ordinem, tanquam per speciem fideicommissi ordinati per contractum adjiceret, & sic est lex quam acquirens voluntariè imponit, non sibi ipsi, sed ejus successoribus, sive ubi etiam sibi ipsi, per actum occultum irrevocabilis donationis, ad commodum tamen suæ proli & descendencia, non autem per viam pacti correlative & pœnalis, sub pœna caducitatis ad favorem non quidem vocatorum, sed extranei concedentis, ita seipsum suamque posteritatem privando, hoc enim est profusum improprium, ideoque ad aliud non referibile, nisi ad denotandam dictam voluntatem restringendi concessionem ad solos successores sanguinis, ut supra; Et hanc credebam esse gentinam veritatem ita ex substantia voluntatis magis quam ex verborum formulis, seu ex generalibus juris propositionibus vel DD. traditionibus regulandam.

R O M A N A

C E N S U S,

P R O

S O R O R I B U S D E B A R E T T I S.

C U M

M O N A S T E R I O M O N I A L I U M

S. S I L V E S T R I.

Causa decisus per Cameram pro Barettis, postea concordatus.

Concessio facta per Ecclesiam quando dicitur emphyteusis vel locatio perpetua, quomodo unus contractus ab alio distinguatur, & de ejus effectibus, præsertim an restringatur ad solos hæredes sanguinis, vel sit ad quoscumque extraneos transitoria, & ubi etiam agatur de emphyteusi, an & quando dicatur hereditaria & transitoria.

Et de facultate obligandi melioramenta, super